Janka Štulíře jsme poznali v tomto roce už jako poučeného autora s osobitým, specifickým výrazem. Jeho práce na nás udělaly velký dojem.

Jankova tvorba je spíše intuitivní, citlivá, nervová, těžko uchopitelná. Diplomant je ve svém projevu vždy intenzivně osobní, opírá se spíše o své emoce a smysly, než o racionální uvažování. Pracuje živelně, bez osobního řádu a bez představy, jak by měl vypadat výsledek, což je v jeho případě zároveň výhodou i potenciální překážkou.

Práce na diplomce měla svůj dramatický vývoj, od období dlouhého tápání a nejistoty až po překlenutí krize a nalezení vhodného výrazu. Jedním z náročných bodů bylo i překonání jisté nerovnováhy mezi kresbou a malbou. Janek vždy vynikal v kresbě, která se vyznačuje lehkostí a živelností, zároveň i úspornou výstižností, zatímco malby působily občas trochu těžkopádně. V diplomové práci se mu podařilo dostat lehkost a jemnost i do svých maleb, které se tímto dostaly na novou úroveň, i když kontinuálně navazují na předchozí práce.

V Jankově případě je těžké hodnotit záměr a jeho naplnění. Má evidentně intenzivní, silnou vizi a představivost, jeho obrazy působí někdy až blouznivě či halucinačně, proto se pro jejich reflexi obtížně nacházejí slova.

Jankův malířský projev působí naprosto autenticky, nenásleduje vědomě žádný trend. Neobjevují se tu stereotypní prvky, typické pro malíře, kteří pracují s fantazijními výjevy. Určitá magičnost obrazů není podmíněna žádným zvláštním námětem, spíše způsobem malby a barevností, záměrně vynechanými prostory. Štulířovy malby jsou do určité míry blízké některým symbolistům, např. Munchovi, nebo Preislerovi (kompozičně, volbou motivů, umístěním figur a jejich pozice, atd.), občas připomínají i Otto Dixe nebo některá díla art-brut. Spojují v sobě lyričnost a melancholii s groteskou a surovostí.

Na Jankových obrazech se často opakují znaky jisté osobní mytologie. Strom, dělící čára horizontu, předměty rostoucí z hlavy, dominantní figura v popředí, která některým motivům na první pohled dodává sakrální vyznění.

Přítomnost figur je pro Štulířovy práce zásadní. Postavy působí trochu nelidským, bájným dojmem, jsou křehké a smutné, ale zároveň nadpřirozeně klidné i v napjatých, místy dramatických vztahových situacích. Štulíř motivem figury obraz obvykle začíná. Někdy zůstane na výsledném obraze sama, jindy se ocitne v přítomnosti více postav, s kterými je vzájemně ve složitém vztahu, někdy mocensky definovaném na základě nadřazenosti a podřízenosti. Charaktery v nové sérii často pozorují diváka - svědka dané scény.

Jankova barevnost je specifická. Je příznivé, že v nové sérii maleb dospěl k redukci barevných prostředků ve prospěch výsledného vyznění. Používá převážně teplé barvy, které podporují dojem nadpřirozeného a neklidného snového světa. Střídá lazurní skvrny s linkou a s pastoznějšími vrstvami, křehké s hrubým, jemné s násilným.

V budoucnosti by Jankovi velmi prospěla spolupráce s dobrým kurátorem nebo teoretikem, který by mu pomohl lépe nahlédnout vlastní tvorbu. Textová část obhajoby se vyznačuje upřímností a autentickou snahou přesně popsat zdroje své tvorby.

Doporučujeme hodnocení “výborně.”